

YENİDEN NEFES ALMAK

Sigara sağlığa zararlıdır. Bu cümleyi benim çevremden, ailemden, öğretmenlerimden defalarca duydum. Hatta her yerde bununla ilgili afişler, broşürler gördüm. Hiç denemedim desem belki yalan olur. Annem bir gün paketten sigara, çakmak alıp gizlice kapının arkasında yakmaya çalıştığını söyler. O zaman sanırım üç ya da dört yaşındaymışım. Nasıl bir tadı var bilmem. Dana sonra sigarayı en yakın, evimizin orta sehпасında, ya da babamın gömleğinin cebinde gördüm. Annem de zaman zaman sigara içerdi. Ama benim ısrarlarımaya dayanamayıp bıraktı ve bir daha ağzına sürmedi. Sigaranın insana neler yaptığına yakından şahit olmak benim için hayatımın en acı gerçeğidir.

Babam, 28 Şubat 2004 tarihine kadar hayat dolu, yaşamayı seven ve günde en az iki paket sigara içen biraz da kilolu bir babaydı. Annem ve ben, babamın çok sigara içmesinden hep şikayetçi olsak da az içmesi konusunda pek başarılı olmadık.

Evimizde kış gecelerini sevmem. Sevmem, çünkü camlar da açılmadığı için içilen sigara dumanı tamamen üzerimize siniyor saçlarımız leş gibi kokuyordu. Hele sigara içen misafir de geldiyse o zaman odayı düşünmüyordum.

Zaman zaman babam ile annem sigara yüzünden tartışarlardı. Annem babama; "Çok sigara içiyorsun, bir gün felç olmandan korkuyorum, kendini düşünmüyorsan bizi düşün." derdi. Benim babam ailesini elbette çok düşünüyordu. Hiçbir gün bizi kimselere muhtaç etmedi. Ne anneme ne de bana kötü davranmazdı. Yalnızca "Sigara içiyorsun", "Biraz az içsen ne olur" gibi cümleleri kuranlara kızar, hatta onlara küçük çaplı cephe alırdı. Bende bundan nasibimi sıkça alırdım. Babam ne zaman evde sigara yaksa hemen burnumu tutar tepkimi gösterirdim. Hatta babama hemen söylemeye başlardım. "Baba ne olur içme şunu, ciğerlerini mahvediyorsun", ya da sigara ile ilgili başka bir hikayeye geçerdim. "...nın babasını çok sigara içiyormuş, doktor ona; içmeye devam edersen ciğerlerini kurtarmamız zor." demiş gibi. Babam da bütün bunları biliyordu. Ama şöyle de demeden edemezdi. "Bana bir şey olmaz".

Babam liseye başladığım zaman bana sigara içmemem konusunda nasihatte bulunmuştu. Çünkü gençlerin çoğu lise çağlarında sigaraya başlıyordu. Ben de hatırlıyorum, ortaokulda bir çok arkadaşım anne ve babalarından gizlice sigara alıp içiyorlardı. Hatta bu yüzden canımı sıkın arkadaşım ... ile aramız açıldı. Sigara içmem için aşırı ısrar ediyordu. Henüz ortaokuldaydık. Nefret ettiğim kokuyu nasıl içime çekecektim. Bu kokudan tiksilmek herhalde bana Allah'ın bir armağanıdır. Bu yüzden sigarayı hiç sevmedim. Zararına geçekten inanıyordum. Keşke babam da benim gibi zararına inansaydı...

Hayatımız güzel geçiyordu. Babama da güveniyordum. Ona bir şey olmazdı. O benim babamdı. Ben derslerime dört elle sarıldım. Lise ikinci sınıftaydım. Üniversite konusunda bilinçliydim. Ailem bu konuda bana her zaman yardımcı oluyordu. Babam, annem ve ben çok mutluyduk işte. Bu arada babam sigarasından bir tane bile azaltmadı. Hatta daha da arttırdı. Çok sosyal bir insan olduğu için işi, sosyal faaliyetleri, dernekler, spor kulübü yönetimi...vb gibi işlerin hepsine birden yetişmek istiyordu. Yetişemeyince de sanırım kendisine yardımcı olur düşüncesiyle yakıyordu sigarasını. Annem bazı sabahları evin salonuna girdiğinde "Yine çok sigara içmiş." diye bağıyordu. Kül tablaları ağzına kadar sigara dolu oluyordu. Annem ve ben zaman zaman dertleşirken annem bana, "İnan korkuyorum, bu adam ya akciğer kanserine yakalanacak, ya da damarları daralıp felç olacak" derdi. Gerçekten ben de korkardım. İnşallah o gün gelmez diye dua ederdim. Ama o gün geldi.... O gün geldi.

28 Şubat 2004 sabahı saat 08.00 civarında yattığım yerden annemin sayılar sayıp babama da tekrarlatmaya çalıştığını duydum. Ama babamın bu sayıları doğru söyleyebildiğini hiç duymadım. Yattığım yerden ne olduğunu anlayamadım. Çünkü annem aynı zamanda babama "Uyuma, uyuma!" diye yüksek sesle bağıyordu. Yattığım yerde nefesimi tutup olayı anlamaya çalışıyordum. Cep telefonundan doktor ile konuştuğumu anlayınca hemen yerimden fırladım ve annemlerin yanına koştum. Babam yatağından öylece yatıyordu. Annem bir yandan babama "Sakin ol, sakın ol, uyuma" diye sesleniyordu. O zaman anladım bizim hayatımız bundan böyle farklı bir yöne doğru akacaktı. Sonunda korktuğumuz başımıza gelmişti. Babam felç olmuştu. Ama benim babam çok gençti. O henüz kırkaltı yaşındaydı.

Hayatımız bundan sonra bize ait değildi. Hastaneler, tedaviler, kontroller, hasta ziyaretleri. Zaman zaman komşuların bize acıyan gözlerle bakması. Bize gerçekten acımaları. Annemin her şeyle mücadele etmeye çalışması.

Babamın hastalığı küçük yerlerde tedavi edilebilecek gibi olmadığı için annem babamı bir üniversite hastanesine yatırmıştı. Muayene eden doktorların hepsi sigaranın damarların daralmasında etkili olduğunu, tansiyonunun bu yüzden yükseldiğini, sol taraftaki boyun damarının tıkalı olduğunu söylüyorlardı. Babamın hem konuşma merkezi, hem de hareket denge merkezi çökmüştü. Kendi başına hareket edemiyordu.

Hastane odasında babamı öylece yatağında kimildamadan yattığını ilk gördüğüm zaman içimden her şeyi fırlatıp atmak, avazım çıktığı kadar bağırarak ve oradan uzaklaşmak geldi. Babam bana bir şeyler söylüyor ama ben ne söylediğini anlayamıyordum. Bu benim için çok acı vericiydi. Babamın yüzde seksen sigaradan olan kötü bir hastalığı vardı artık. Başkent'ten yaşadığım ilçeye gelene kadar ağladım. İlk işim evde babamın aldığı sigara kartonlarını deliler gibi yırtıp, parçalamak oldu. Üzerine çıkıp çiğnedim. Öyle hızlı hareket ediyordum ki durduğuma bile inanmadım. Benim babamın düşmanları sigaralardı. Benim babamın değil sadece, içen herkesin düşmanıydı.

Şimdi lise son sınıfta okuyan bir öğrenciyim. Babam uzun süren tedaviler sonunda yeniden yürümeyi, yeniden koşmayı öğrendi. Kendimi yine de şanslı hissediyorum. Ailece sendeledik, yara bere aldık ama düşmedik. Annem bu konuda hem babama, hem de bana çok destek oldu. Tam karamsarlığa, mutsuzluğa kapıldığımız zaman şöyle bir cümle kurardı, "Mutluluk çok uzakta değil, yakalamasını bilelim." diye. Hakikaten mutlulukta mutsuzlukta yanı başımızdaydı. Önemli olan aklımızla hangisini yaşamak istediğimizi belirleyebilmektir.

Hayatımız en güzel yerinde iken kesintiye uğradı. Benim yaşadıklarım dünyada ne ilk ne de son olacak biliyorum. Şimdi evimizde sigara içen kimse yok. Keşke...keşke demenin de bir anlamı yok artık. "Zararın neresinden dönersen kardır." sözü bizim için de bizim gibi olanların içinde geçerlidir. Yine de önemli olan zarar gelmeden felaketlerin farkına varmaktır. Bu benim gerçek hikayemdir. Biliyorum dünyada benim hikayemi yaşayan binlerce insan var. Bir kazayı ağır yaralı atlatan şanslı insanlardanız diyorum. Çevremde sigaradan ayağı kesilen, sigara yüzünden yangında evlatlarını kaybeden insanlar var. Hiç yüzünden çekilecek acılara fırsat vermeyelim.

Devlet, tekelinde olan sigara üretimine tonlarca para harcamakta. Sigaradan zarar gören bedenlerin tamiri için ise harcadığı paranın iki katından fazla harcamakta. Bu çelişkiyi ortadan kaldıracak çözümler bulunmalıdır. Dünyada her gün her saat binlerce çocuk sigara içmeye başlamakta. Özentili ile başlanan bu kötü nesne insanları çocuk denen yaşta esir almakta ve hayatlarını mahvetmektedir. Devlete, sivil toplum örgütleri ve en önemlisi ailelere bu konuda çok önemli görevler düşmektedir. Herkes payına düşen görevi yaparsa dünya kendiliğinden nefes almaya başlayacaktır.

Gökçe ÖZDEŞ
Düzce
Akçakoca Anadolu Lisesi